

er in den mensch en in het dier, doch bij de plant treedt hiervoor in de plaats een verwant iets, dat alleen alle bewustzijn mist, want nu werd het ons duidelijk, dat hetgeen de eigenaardige levensopenbaring bij de plant is, volstrekt niet alleen bij de plant voorkomt, maar evenzo bij den mensch en bij het dier wordt waargenomen. Men kan dus niet volstaan met te zeggen: Mensch en dier hebben het leven in de ziel, maar de plant die geen ziel heeft, bezit zijn levenscentrum in een formeerende macht van lager orde. Integendeel, deze formatieve macht, die bij de plant zoo beslissend voor haar ontstaan en bestaan is, wordt evenzo bij den mensch en bij het dier gevonden, edoch, bij mensch en dier komt alsnij, bij deze formatieve macht, als hoogere levensuiting, de ziel bij.

Hiermee is nog geenszins bewerd, dat er voor deze formatieve macht die het type, de persoonlijke structuur, den opbouw en het voortbestaan van het lichaam beheerscht, geenerlei betrekking met de ziel in den mensch toelaatbaar ware. Dien weg is men vroeger wel opgegaan, om ziel en lichaam als ten eenenmale van elkander onafscheidelijk te verklaren, en in het lichaam niets meer, noch iets anders te zien dan een kled, dat aan de ziel was omgehangen, maar dien weg be treedt thans niemand meer. Wel heeft het Cretianisme, dat van Gereformeerde zijde steeds verdedigd werd, hietoe verleid, maar geheel ten onrechte. Ook al neemt men toch aan dat de ziel van elk kind, geheel afgezien van de ouders, rechtstreeks geschapen wordt, en al acht men, dat eerst in de latere maanden van de zwangerschap, deze ziel in het embryo gaat huizen, toch sluit zelfs dit de mogelijkheid niet uit, dat de Schepper van 't zielsleven dit schept in een vorm, die in overeenstemming is met het lichaam dat uit het ouderpaar voortkomt.

Dr. A. K.

„Dat Christus een gestalte in u krijs“.

Mijne kinderen, die ik wederom arbeide te baren, tot dat Christus een gestalte in u krijs. Gal. 4: 19.

Gewaagd is de beidspraak, die de apostel hier aanrijpt, ongetwijfeld, maar voor wie er in komt, is ze zoo roerend schoon.

De beidspraak is ontleend aan een nog on geboren kindeke, dat, in den schoot van zijn moeder ontvangen, eerst nog alle menselijke gedaante mist, maar allengs wast, groeit en toeneemt, en alom tegen de ure dat het geboren zal worden, allengs zoo meer, een vaste menselijke gestalte heeft aangenomen.

Reeds Calvijn wees met nadruk op het aangrijpend en roerend schoone, dat er in lag, om deze beidspraak nu toe te passen op de gestalte die Christus allengs in 't hart van Gods kinderen verkrijgt en aanneemt.

Christus, zoo wil het de apostel, wordt, als we wedergeboren worden, in ons ontvangen. Onze ziel is, zoo wil 't hier 't beeld, van meet af, na onze wedergeboorte, van Christus zwanger. Doch eerst merkt men hier niets van. Er is een bekwame tijd noodig, om den Christus die in onze ziel ontvangen is, nu ook in onze ziel te laten wassen, vasten vorm te laten aannemen, en zoo 't oogenblik voor te bereiden, waarop de Christus in ons een vaste, ontplooiende gestalte zal hebben aangenomen.

Vandaar dat de apostel de geloovigen onder de Galaten hier aanspreekt als „Kinderken“, en nu zegt, dat hij in arbeid is om hen wederom te baren, „totdat Christus die in hen ontvangen is, nu ook een gestalte in hen verkregen hebbe.“

Ook in den brief aan de kerk te Philippis speelt gelijk beeld den apostel voor den geest, toen hij sprak van „innerlijke bewegingen van Jezus Christus“ in zijn ziel, hiernede doelende op de innerlijke bewegingen van een kindeke in den moederschoot. En niet anders was het in den brief aan de kerk te Efeze, toen Paulus schreef: „Opdat Christus door het geloof in uwe harten wone.“

Wel, dit behoeft geen nadere aanwijzing, be tuipt de Heilige Schrift gedurig, dat ook wij, omgekeerd, in Christus moeten zijn, waarbij dan de Christus als Hoofd van het lichaam der verloste Gemeente wordt gedacht, en elk kind van God als een lid van dat lichaam zijn eigen plaats in het lichaam van Christus, en dus in Christus, erlangt; maar hier laat de apostel dit geheel ter zijde, en handelt er niet van, dat wij in Christus zijn, maar, omgekeerd, verlustigt hij zich in de tegenovergestelde gedachte, dat Christus in ons, in onze ziel, ingaat, en eenmaal in onze ziel ontvangen, er allengs zoo meer een vaste, uitgewerkte gestalte in bekent.

Nu maakt deze enigszins sterke beidspraak, bij eersten oogopslag, den indruk van 't gewaagde, maar alieen omdat ge niet aanstonds het verband met de incarnatie opmerkt.

De incarnatie van den Christus is de Vleeschwording van het Eeuwige Woord, en bestaat hierin, dat „Hij, die in de gestaltenis Gods was, zichzelf vernietigt heeft, de gestalte van een dienstknecht aangenomen hebbende.“

Hier was het derhalve een indalen van den Zone Gods in onze menselijke natuur, in ons menselijke geslacht, in ons menselijk leven. En wel een ingaan in onze natuur, dat gepaard ging met een zoo diepe zelfvernietiging dat 't niet zelfvernietiging gelijk stond. „In gedaante gevonden als een mensch, heeft hij zichzelf vernietigd.“ Doch na nu alzo in Maria's schoot tot onze menselijke natuur te zijn ingegaan, heeft de Christus allengs zoo meer in die menselijke natuur zijn majesteit geopenbaard; heeft hij in die natuur almeer de gestalte der heerlijkheid aangenomen en is hij, nu op 't voor verheerlijkt te zijn, opgevoeren ten hemel, waar hij nu gezeten is aan de rechterhand Gods, om als Hoofd van het lichaam der herboren menscheid, geheel die nieuwe menscheid met zijn Geest te doordringen.

En datzelfde nu, wat in Bethlehem ten aanzien van het ons geslacht plaats greep, datzelfde geschiedt nu ten aanzien van den eenigen persoon in de wedergeboorte.

In Bethlehem de Christus ingaande in ons geslacht bij het persoonlijk Bethlehem van uw wedergeboorte gaat de Christus in uw eigen ziel in, om daar woning bij u te maken.

Maar nu is ook het verloop eender.

In Bethlehem het kindeke in doeken gewonden en liggende in de kribbe, op 't diepst vernederd, onze schuld en onze zonde op zich nemend, en eerst door het Kruis zich den weg ont sluitend, om tot zijn heerlijkheid in te gaan.

En zoo nu ook, als de Christus in uw ziel ingaat, om in u te wonen, dan is de ziel daar eerst nog niet op bereid, dan kan 't eerst nog niet verder komen dan tot een eerste kiem die ontluikt; maar daarbij blijft het niet. Heeft de Christus eenmaal die kiem van zichzelf in uw ziel doen ontluiken, dan gaat dat voort en verder. Dan is 't eerst wel een zeer diepe vernedering van den Christus om alzo in uw kranke ziel in te gaan; maar dan volgt daarop door den Geest de verdere ontwikkeling, dan neemt de Christus allengs breeder plaats in uw ziel in, en het einde is, dat Christus allengs vaste gestalte in u erlangt, en u zoo zichtbaar vervult, dat ook wie buiten staat, de trekken van den Christus in u herkent.

Voel nu aan uw eigen innerlijk zielsleven, hoe overrijt dere diepe gedachte is.

Ge kijdt dan niet maar den Christus, ge zegt niet maar, dat ge in hem gelooft, ge denkt niet meer aan den Christus als eindelijk hoog in den hemel van ons gescheiden, maar ge draagt ook zelf den Christus in u. Niet slechts bij manier van spreken, maar werkelijk. Het is de Vleeschwording van het eeuwige Woord, die zich in uw persoonlijk zielsleven herhaalt.

Er is niet maar de gemeenschap met Jezus in uw denken aan hem, in uw bidden tot hem, in uw verwachten dat hij komen zal. Neen, uw gemeenschap met Jezus is de gemeenschap van Jezus met u, is een indaling die plaats grijpt in uw eigen hart, diep in uw eigen zielsleven, tot in de verborgen diepte van uw eigen ik.

Het is maar niet dat Jezus u, nu en dan, in uw ziel bezoekt, en dan weer van u wijkt. Neen, hij is in u ingedaald, en is nu steeds doende om zelf in u al voller, rijker gestalte te verkrijgen. Er moet steeds meer van Jezus in u wonen, steeds meer van Jezus in u uitkomen, niet enkel als ge bidt of nederknielt, maar in en bij al wat ge doet, bij vreugd en smart, in uw eenzaamheid en in uw saamleven, altoos meer uw Jezus een eigen, vaste, volle gestalte in u ontplooiend. En dat niet buiten u om, maar zoo dat ge er van weet, dat ge het merkt, dat ge er de heilige aandoening van ondergaat, en dat ge er uw zaligste vreugde in geniet.

En nu is dit het aangrijpende hiervan, dat, gelijk de Zone Gods onze natuur aannam, om op Golgotha te sterven voor onze schuld en onze zonden, diezelfde Christus ook in uw persoonlijk zielsleven ingaat, gelijk dat zielsleven met alle krankheid en zwakheid behept is, en nu, gelijk hij voor u stierf aan 't Kruis, zoo ook in uw zondig hart den last van al uw ongerechtigheden op zich neemt, om ze als over te nemen, en zoo, door zijn erlangen van een vaste gestalte in u, u als kind van God tot zijn broeder in den Geest te vormen.

Dr. A. K.

Amsterdam, 7 November 1913.

Aan de Vrije Universiteit vond Dinsdag j.l. opnieuw een promotie in de Theologische faculteit plaats, die ditmaal haar belang vooral daaraan ontleende, dat het thans de eerste keer was, dat een burger van Noord-Amerika den doctorstitel aan onze Hoogeschool verwierf. Wel waren reeds vroeger meermalen studenten uit Amerika overgekomen om een tijdlang aan de Vrije Universiteit te studeren, maar geen hunner had die studie hier voltooid door een proefschrift te schrijven. Dr. Y. P. de Jong is de eerste, die dit gedaan heeft en nu weer terugkeert naar Noord-Amerika om daar zijn arbeid als predikant bij de Christelijke Gereformeerde Kerk te Oakdalepark, Grand Rapids, te hervatten. Een Amerikaan van geboorte is Dr. de Jong wel niet, want hij komt uit Sexbierum in Friesland, maar hij is reeds jong naar Amerika vertrokken, studeerde daar aan de Theologische School te Grand Rapids en werd vervolgens predikant bij de Christelijke Gereformeerde Kerk aldaar. Te meer getuigt het van zijn heide voor de wetenschap, dat hij zijn gemeente verliet en naar Holland kwam, om aan de Vrije Universiteit nog drie jaar zijn studie voort te zetten en door 't schrijven van een proefschrift over *De leer der verzoening in de Amerikaansche Theologie* blijk te geven van de vrucht dezer studie.

Het onderwerp van deze dissertatie staat zeker nauw met Amerika in verband en sluit zich ten deele aan bij het proefschrift van Dr. Ridderbos, die vroeger de *Theologie van Edwards* in haar geheel behandelde. Dr. de Jong beperkte zich tot een bepaald onderwerp, maar vervolgde de lijn tot op onzen tijd en gaf ons daardoor een zeer interessant kijk op hetgeen in de Amerikaansche Theologie omgaat en welke vraagstukken daar aan de orde zijn. Reeds daarom kan deze dissertatie van belang zijn voor onze theologen; niets vernietigt zoo den blik, als ook de ontwikkeling der theologie in andere werelddeelen na te gaan. Dr. de Jong is daarbij een trouwe leidsman; hij geeft geheel objectief deze theologie weer, maar laat daarbij tevens de critiek niet ontbreken en toont een goed Calvinist te wezen, waar hij waarschuwt tegen de ernstige gevaren, waaraan deze Amerikaansche Theologie de Kerken blootstelt, door zelfs bij een zoo hoogst belangrijk dogma als van de verzoening door Christus steeds verder af te buigen van de Gereformeerde lijn.

Hoezeer Dr. de Jong met noeste vlijt zich op deze studie heeft geworpen, heeft hij toch tegelijk tijd gevonden om in deze jaren ook aan onze Gereformeerde Kerken geen geringe diensten te bewijzen. Schier elken Zondag trad hij voor onze Kerken op om met veel zegen het Woord te bedienen, en zelfs nam hij als loco-pastor een jaar lang de zorg op zich van de kleine Kerk te Koog-Zaandijk, die onder zijn leiding niet weinig in kracht en getal vooruitging.

Het is voor ons een verblijdend teeken, dat zoo door de Vrije Universiteit de band nauwer werd aangehaald tusschen onze Gereformeerde broeders in Amerika en de oude Gereformeerde moederkerk in Holland. Hoe sterker die band worden mag niet alleen voor Zuid-Afrika, maar ook voor Noord-Amerika, hoe meer het aan de herleving van het Calvinisme ten goede zal komen. Dr. de Jong laat en aan onze Hoogeschool en bij onze Kerken de aange naamde herinneringen na. Nu hij naar Amerika terugkeert, vergezelle hem onze bede, dat God hem met de beslistheid en vastheid van overtuiging en de innige liefde tot de waarheid Gods, die hem kenmerkt, tot een rijken zegen voor onze zusterkerken in Amerika stellen moge.

„Op grond van eerlijkheid“.

In een onzer groote bladen werd een bericht uit de *Kölnische Zeitung* overgenomen, waarin verhaald werd, hoe dezer dagen door een comité, dat 'buiten alle godsdiensten staat', te Berlijn vier groote volksvergaderingen zijn gehouden, door meer dan 8000 personen bijgewoond, waar verschillende sprekers optraden om de menschen te bewegen met de Staatskerk te breken. Reeds 1328 personen hadden schriftelijk verklaard aan dezen oproep te zullen voldoen.

Bevreemdend is dit feit niet. Niet alleen in Duitsland, maar in alle landen neemt het aantal dergenen die met de Staatskerk breken, toe. Dat kan ook niet anders, waar het aantal ongelovigen klimt en de band met de Kerk, uit gewoonte of sleur nog bijgehouden, op den duur wel verbroken moet worden. Wel loont het echter de moeite, na te gaan, welke motieven door de verschillende sprekers werden aangevoerd. De sociaal-democratische leiders Liebknecht en Hoffmann drongen op uitbreiding uit de Staatskerk aan, omdat deze in de handen der heerschende klasse een instrument was om de arbeiders te kniechten. Een bewijs opnieuw, hoe onwaar het zeggen der socialistischen is, dat het socialisme met geen Kerk of religie te maken heeft en ieder vrijlaat, wat hij gelooft en niet gelooft wil. Het socialisme voelt maar al te goed, hoe in de Kerk nog altoos een macht schuilt om het socialisme tegen te gaan, en moet reeds daarom tegen de Kerk zich verzetten. Toch is het niet daarom, dat we op dit bericht wijzen. Naast deze sociaal-democratische leiders trad ook op de monist Prof. Ostwald, die evenzeer op een breken met de Staatskerk aandrong, niet omdat deze Kerk een instrument in de handen der heerschende klasse is, maar op grond van innerlijke reinheid en eerlijkheid; wie met het geloof der Kerk gebroken heeft en toch om allerlei bijredenen lid van de Kerk blijft, maakt zich schuldig aan oneerlijkheid en bezoedelt zijn geweten.

Wanneer van orthodoxe zijde telkens weer tot de modernen, die in de Hervormde Kerk zich handhaven willen, gezegd is, dat hun positie valsch en oneerlijk was, dan werd dit steeds aan bekrompenheid, sectegeest en onverdraagzaamheid toegeschreven. Hier is het nu een geen bekrompen en enghartig orthodoxe, maar een man, die met de belijdenis der Kerk geheel gebroken heeft en die het ronduit verklaren komt: ge hoort als modernen in de Kerk niet meer thuis. Ge moet er mee breken op gronden van innerlijke reinheid en eerlijkheid.

Zal die getuigenis van zoo onverdachte zijde meer gehoor vinden?

Van de breking des Broods.

VI.

In ons voorgaand artikel zagen we, hoe de Roomsche Kerk de ceremonie van de breking des broods rechtstreeks in verband brengt met de onbloedige herhaling van Christus' offer, die volgens haar in de Mis plaats vindt; daarom laat de Roomsche Kerk deze ceremonieele handeling plaats vinden na de consecratie, waardoor volgens haar het brood in Christus lichaam veranderd wordt. Het spreekt wel vanzelf, dat de Reformatoren van zulk een betekenissen van de breking des broods niets wilden weten. Hoe verschillend zij over de betekenissen van het Avondmaal hebben gedacht, en hoezeer dit verschil zelfs de oorzaak is geworden, dat de Protestantische Kerken uiteen zijn gegaan, toch waren ze geheel eenstemmig in hun beslisse verwerping van dit Misoffer, waarin zij een verloochening zagen van de eenige offerande van Christus. Zelfs is het juist deze afkeer van het Misoffer, die Luther er toe gebracht heeft, gelijk we straks zullen zien, om deze ceremonie geheel bij het Avondmaal af te schaffen.

Toch was dit dogmatische bezwaar niet het enige, dat men tegen de breking des broods bij de Roomsche Kerk inbracht; niet minder ernstig was de tweede grief, dat de Roomsche Kerk zich bij deze breking des broods niet hield aan de oorspronkelijke inzetting van Christus. Wat men hiernede bedoelde was dit. In de oude Christelijke Kerk was het de vaste gewoonte, dat de Dienaar bij het Avondmaal een geheel brood gebruikte en daarvan voor alle geloovigen een stuk afbrak, gelijk Christus zelf dit bij de inzetting van het Avondmaal had gedaan. De symboliek in de woorden van Paulus: het brood, dat wij breken, is de gemeenschap des lichaams van Christus; één brood is het, zoo zijn wij velen één lichaam, dewijl wij allen eens broods deelachtig zijn, zou anders onverstaanbaar zijn geweest. Ook de oude afbeeldingen van het Avondmaal in de Catacomben stellen het buiten twiifel, dat één brood genomen, gebroken en uitgedeeld werd. Zelfs bleef dit gebruik nog zeer lang in de Kerk gehandhaafd, en het concilie van Toledo in 692 schreef nog uitdrukkelijk voor, dat bij het Avondmaal een geheel brood moest gebroken worden op het altaar. Eerst in de 11e eeuw is hierin verandering gekomen, en wel in verband met het opkomen van

de zogenaamde »privatmissen«, waaraan niet langer het volk, maar alleen de priester deelnam. Het was de offerde, die de idee van de communie verdrong. Alleen bij enkele plechtige gelegenheden nam het volk nog aan het Avondmaal deel. Nu sprak het wel vanzelf, dat de priester niet alleen een geheel brood breken en opeten kon; vandaar dat het brood toen vervangen werd door den kleineren *ostiel*. Namen toch meerdere geloovigen aan het Avondmaal deel, dan reikte deze kleine ouwel niet toe en de priester consacreeerde dan meerdere ouwels tegelijk, die onder het volk werden uitgedeeld. Alleen de ouwel, dien de priester zelf gebruikte, werd echter bij het Misoffer gebroken; de ouwels, waarmede het volk communiceerde, niet. Van de »breking des broods« om het uit te deelen aan de geloovigen, was in de Roomsche Kerk dus geen sprake meer. De breking was alleen een sacrificieele acte geworden.

Het is op dien grond, dat Luther toen hij in 1521 schreef *De abroganda missa privata*, d. w. z. van het afschaffen der privatmissen, tegen dit misbruik protesteerde. Om de tegenstelling tusschen de privatmissen en het Avondmaal des Heeren te scherper te stellen wees hij er op, hoe Christus bij de uitreiking van het Avondmaal één brood nam en het brak om het aan allen uit te deelen, terwijl in de Roomsche Kerk de priester den ouwel alleen opet en dien niet meedeelt aan de geloovigen. Wel, voegt hij er aan toe, is er nog een breking des broods bij de Mis, maar zij is een schijnvertooning; want deze breking heeft niet ten doel om 't brood uit te deelen. Wanneer Luther daarom zelfs zoo ver gaat van te zeggen: »het is noodzakelijk, dat er nooit Avondmaal gehouden worde zonder dat daarbij het brood gebroken en aan allen megedeeld worde«, dan blijkt uit het verband, waarom hij deze breking des broods noodig keurde. Ze is volgens hem niet noodzakelijk als een symbolische handeling, om ons voor oogen te stellen, »hoe Christus lichaam aan het kruis voor ons gebroken is«, maar omdat het brood aan velen moet uitgedeeld worden en niet genoten mag worden door één alleen. Ook bij Calvijn is dit het hoofdmotief, waarom hij op de breking des broods nadruk legt. In zijn *Institutie* IV, 18, waar hij tegen de privatmissen polemiseert, beroept hij zich evenzeer op de oorspronkelijke instelling van het Avondmaal en op I Cor. 10: 16, 17, om er dan op te laten volgen: »Is het dan niet een openlijke bespottung van God, wanneer één alleen (n.l. de priester) het brood tot zich neemt; hetgeen niet anders dan onder velen behoorde te geschieden? Maar dewijl de woorden van Christus en van Paulus klaar zijn, zoo mag men kortaf besluiten: waar geen breking des broods is, *is tot gemeenschap der geloovigen*, dat aldaar ook geen Avondmaal des Heeren is, maar een valsche en verkeerde nabootsing van het Avondmaal«. Een uitspraak van Calvijn, waarop ik met nadruk wijzen, niet alleen omdat hieruit blijkt, welke betekenis Calvijn aan de breking des broods toekende, maar ook omdat daardoor nu wel voor goed de dwaze meening weerlegd is, dat Calvijn tegen de breking des broods zoo gekant wezen, of daaraan geen waarde zou hechten.

Toch heeft Luther, om tot hem terug te keeren, toen hij in 1523 tot de reformatie der Mis overging en de grondlijnen voor een betere Avondmaalsviering in zijn *Formula Missae* of *communiois* trok, de breking des broods niet alleen niet voorgeschreven en ingevoerd, maar haar zelfs beslist verboden. Er staat uitdrukkelijk in zijn liturgie: nec hostie frangatur, nec in calicem misceatur d.w.z. de hostie mag niet gebroken noch met den wijn vermengd worden. Consequent was dit zeker niet, waar Luther twee jaar te voren verklaard had, dat er zonder breking des broods geen Avondmaal mocht gehouden worden. Men bedenke hierbij echter, dat het Luther bij zijn reformatie van de Mis vooral te doen was om alles weg te nemen, wat aan het Misoffer in de Misliturgie herinnerde. Vandaar dat hij de breking des broods als zelfstandige handeling, die het offer voorstelde, verbood, gelijk hij om dezelfde reden ook de vermenging van het brood en den wijn verbood. Had Luther nu bepaald, dat het brood wel gebroken eten zouden, bij Luther niets is gekomen. Het conservatisme heeft Luther ook in dit opzicht parten gespeeld. Het was hem voldoende, dat de privatmissen werden afgeschaft en de priester voortaan niet meer alleen, maar tegelijk met het volk communiceerde. Of dit met afzonderlijke ouwels dan wel met de stukken van één brood geschiedde, was hem onverschillig. Hoofzaak was voor hem, dat de breking des broods als symbool van het Misoffer verviel.

Intusschen is dit niet de enige reden, die de Lutherse Kerk bewoog de breking des broods af te schaffen; er kwam later ongetwijfeld ook bij een zekere antipathie tegen de Gereformeerde Kerk, die op de breking des broods juist nadruk heeft gelegd, omdat in dit symbool als 't ware de tegenstelling uitkwam tusschen de Avondmaalsbeschouwing van de Lutherse Kerk en van de Gereformeerde Kerk. Volgens Zwingli toch was het Avondmaal niet anders dan een zinnebeeldige voorstelling van het lijden en sterven van Christus aan het kruis, waaraan de geloovigen deelnamen om des Heeren dood te verkondigen. Luther daarentegen hield staande, dat Christus bij

het Avondmaal ons voedde en spijste met zijn verheerlijkt lichaam, dat op wonderbare wijze in en met het brood ons geschonken werd, als onderpand van de vergeving onzer zonden. Zoo is het gebroken brood bij Zwingli een symbool van het gekruisigde lichaam van Christus, bij Luther de geheele ouwel een vehikel van het verheerlijkt lichaam van Christus. Bij Zwingli dient de *breking des broods* daarom ongetwijfeld in de eerste plaats om ons voor oogen te stellen, hoe Christus lichaam aan het kruis voor ons gebroken is. Waar Luther tegenover deze opvatting van Zwingli zich beriep op het woord van Christus: Neemt, eet, *dit is mijn lichaam*, om vol te houden, dat met het brood tegelijk het lichaam van Christus in werkelijken zin ons geschonken wordt, wees Zwingli er op, dat Christus er aan toegevoegd had: mijn lichaam, *dat voor u gebroken wordt*, zoodat niet het verheerlijkt, maar het gekruisigde lichaam als voedsel voor onze zielen om bij het Avondmaal wordt geschonken. Dat was de oorzaak, waarom Luther later van de breking van het brood bij het Avondmaal niets meer wilde weten en nu zelfs tot de onhoudbare exegese kwam, dat het woord *gebroken* hier niet wilde zeggen: in stukken gebroken of in den dood voor u overgegeven, maar naar den aard van de Hebreuwsche taal, die Christus bij het Avondmaal zou gebruikt hebben: *u megedeeld, u geschonken*. De woorden van Christus: neemt, eet, dit is mijn lichaam, dat voor u gebroken wordt, zouden daarom niet zien op het gekruisigde lichaam van Christus, maar beteekenen: neemt, eet, dit is mijn (verheerlijkt) lichaam, dat ik u meedeel in het brood.

Zoo is de »breking des broods« een kenmerkend onderscheid geworden voor de Lutherse en Gereformeerde Kerk. In het al of niet gebruiken van deze ceremonie symboliseerde zich als 't ware de dogmatische tegenstelling tusschen beide Reformatoren. De Gereformeerde Kerken braken het brood als herinnering, hoe Christus' lichaam voor ons gebroken werd aan het kruis; de Lutherse Kerken braken het brood niet, omdat ze in het brood de gemeenschap zagen met het verheerlijkt lichaam van Christus. Het is dus niet alleen afkeer van het Roomsche misoffer (waarin deze breking des broods evenzeer met het offer van Christus in verband werd gebracht) maar niet minder van de Gereformeerde Avondmaalsbeschouwing, die de Lutherse Kerk bewoog de breking des broods bij het Avondmaal af te schaffen. Daaruit is het ook te verklaren, dat toen later verschillende Kerken in Duitsland, die aanvankelijk meer Luthersegezind waren, Gereformeerd werden en nu de breking des broods bij het Avondmaal wilden invoeren, de Lutherse theologen hier tegen zoo heftig hebben gepolemiseerd.

In zooverre is het dus volkomen juist, dat de »breking des broods« karakteristiek is voor de Gereformeerde Avondmaalsviering. Ze onderscheidt ons van de Lutherse Kerk, waarin deze breking des broods in het geheel niet plaats vindt, maar ze onderscheidt ons evenzeer door de wijze, waarop ze plaats vindt, van de Roomsche Kerk, waar de breking des broods niet meer dient om het brood naar de oorspronkelijke inzetting van Christus aan de geloovigen uit te deelen. En evenzeer is het juist, dat we de wederinvoering van deze ceremonie in onze Gereformeerde Kerken in de eerste plaats aan Zwingli te danken hebben. Hoe Zwingli dit gedaan heeft en welke betekenis hij aan deze ceremonie gehecht heeft, zal in een volgend artikel nog nader worden aangetoond.

Zelfmoord.

Een onzer belangstellende lezers vraagt ons of we hem en velen met hem, die deze vraag ter harte gaat, op grond van de Heilige Schrift willen voorlichten, of het mogelijk is een kind van God te zijn op zelfmoord te plegen. Uitdrukkelijk wordt hieraan toegevoegd, dat die vraag niet alleen gevallen geldt, wanneer deze zonde met vol bewustzijn gepleegd wordt, maar ook dan, wanneer ze in krankzinnigheid geschiedt. Het is dezelfde vraag, die ook aldus gesteld worden kan, of een zelfmoordenaar wel zalig kan worden.

Nu is het zeker waar, wat onze lezer er aan toevoegt, dat de gangbare opinie onder ons volk is, dat God Almachtig zijn kind voor het vallen in zoo schrikkelijke zonde bewaart en 'dat die bewarende genade zich niet alleen uitstrekt over degenen, die gezond van zinnen zijn, maar ook over hen, wier geest verbijsterd is. Daarom meent men, wanneer een mensch togt tot deze schrikkelijke daad komt, dat daaruit blijkt, dat hij dan ook geen gekende des Heeren is. De Schrift zelf, zegt men, geeft hier een niet onduidelijke vingervijzing; ze vermeldt, nooft, dat een kind Gods zelfmoord gepleegd heeft; de gevallen van zelfmoord, waarvan de Bijbel verhaalt, komen alleen voor bij personen als Saul, Achitofel en Judas Iskariot, van wie het duidelijk is, dat ze door God verworpen zijn.

Nu kan hierover wel geen twiifel bestaan, dat zelfmoord een zeer schrikkelijke zonde is en dat elke poging om deze zonde te vergoelijken, niet alleen ingaat tegen Gods Woord, maar ook zeer ernstige gevaren medebrengt voor het zedelijk leven. De gevallen van zelfmoord nemen in onzen tijd zoo schrikbarend toe, men leest zulke huiveringwekkende voorbeelden, hoe zelfs jongens op school om de nieuwste oorzaken een eind aan hun leven maken, dat de vraag wel mag gedaan worden, of de wijze, waarop in wereldsche kringen over zelfmoord gesproken en geschreven wordt, het vergoelijken, het medelijken hebben met, soms zelfs het prijzen van den zelfmoord als den besten uitweg in moeilijke omstandigheden, niet in zeer

ernstige mat snelle toene Gods volk t der wereld n moord niet a een der ergs begaan en w voor Gods eenstemming men we toe, moord pleeg wel een der ons van deze de wanhoop is dan ook n opvatting te kringen — g ring nu buite zaam voorko

Het is d met de uiter uittellen Wordt dit moordenaar sneden, beve altoos een ge kan iemand i die en die zo licht den el de conscient der zonde. kan ik die er kind Gods bl als kind Ge verheerlijkt e ons daarom toeschijnen, toog te leve een schrikkel kind Gods zonde nooit te onderzoek een zelfmoor zou zijn.

Natuurlijk bij krankzinn om den eisch maar om he Indien het j naar, ook d verloren wa staanden wel dachten wez dit eene punt ingaan en geen enkelen vallen een zo Wie krankzinn verantwoordel rechter zou e straffen voor pleegd, en w aarde dan v zwaarste von Wanneer mer uitverkoren zinnigheid vo en daarom krankzinnig dat hij geen men zich ee toekomst. De den Heere o voor ons. Ne maar een e God elk zijn bewaren zal. deze zonde o één zonde i lastering teg de zonde bi Hij die deze z verworpen e eenige uitzo heiligen leer vroom kind kan, en gee wanneer zulke dat de barmh vergeven kan lijkhed alleen achtig berou meer kan v doende, daa genade afsnij richt Gods k lijke te laat i een krankzinn zonde is, a die alleen schi het lasteren niet zoo zeld demonisch k persoonlijk i indien het la wat de Schr zonden ons v van zelfmoor oordeel gevo

Wanneer d krankzinnighe heeft geleid e vrucht heeft heid tot zelf minst voegen nu achteraf larij te verk woord van C zie toe, dat l

Voor

In hartelijke J. W. v. d. V. W. Heby te V. K. te Rötterd heer D. v. d. de Unie-colle Egmond te L f 1; van R. L uit Hazerswo V. te Apeldo G. A. Goudel Het 25-jari plaats van o worden herdu